

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

Вх. №

19/к.о. 8/94

Дата

15. IV. 1993

СТ А Н О В И Щ Е

по конституционно дело № 8 от 1993 година

Договорът между Република България и Република Турция за трансфер на осъдени лица, подписан на 22 юни 1992 г. в Анкара, е одобрен от Министерския съвет и предложен за ратифициране със закон от Народното събрание с Решение № 502 на Министерския съвет от 1992 година. Одобрявайки договора, Министерският съвет е на становището, което е изразил и в мотивите към проектозакона за ратифициране, че този договор "отговаря както на разпоредбите на вътрешното ни законодателство, така и на най-новите изисквания на съвременното европейско и международно право". Договорът урежда форма на закрила на български граждани, пребиваващи в друга страна, която ги е осъдила за извършени по нейното законодателство престъпления, като им осигурява възможност те да изтърпят наложеното им наказание в родината. Целите на този трансфер на осъдени български граждани в чужбина към родината са да се спомогне за тяхното превъзпитание и ресоциализация. Доколкото условие да се осъществи трансферът е правонарушението да е престъпление и на "осъдилата", и на "изпълняващата държава", с този договор се гарантира на българските граждани, независимо че те са осъдени по турското законодателство, че няма да изтърпят по-тежко наказание от това, което за извършеното от тях престъпление предвижда законодателството на родината им. Аналогична гаранция, осигуряваща равенството на българските граждани пред закона, се съдържа и в чл. 6, буква "в" от договора.

Доколкото трансферът на осъдени лица, които са едновременно граждани и на двете държави, може да бъде отказан, и основание за такъв отказ, направен от наша страна, когато България е "осъдила държава", ще бъде чл. 25, ал. 4 от Конституцията, няма да се стигне при прилагането на договора до нарушение на конституционната забрана, гражданин на Република България

да бъде предаван на друга държава. Още повече, че за всеки случай на трансфер се изисква съгласието на осъденото лице.

Както Конституционният съд е констатирал в своето определение, отправеното до него искане е немотивирано, поради което не е явно в какво подписалите го народни представители виждат противоречието на сключения договор с цитираните от тях разпоредби на Конституцията. Поради това, в своето становище се ограничаваме да посочим съответствието на основните положения в договора с конституционните разпоредби.

11.00-32/15.04.1992г.

/ МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ:

МА/НТ